

A kotyogó

Életének legfontosabb szertartása volt a kávéfőzés. Minden reggel fél 6-kor kelt, kicsoszogott a konyhába, összetaposott pizsamájában, mezítláb. Fogta a kotyogós kávéfőzőt, szétcsavarta, a keményre tömörödött előző napi kávézaccot egy kiskanállal meglazította, kinyitotta a szekrényajtót, a szemetesvödör fölött még egyet kapart az alumíniumtartóban, és megkopogtatta a szemetes oldalát. Konstatálta, hogy üres a tartály, levette a kávézacskót, felbontotta, és az illatozó darált kávéból négy kiskanállal tömött a kis edénybe, megdömpöckölte, hogy kellőképp tömör legyen. A kávéfőző alját megtöltötte a csapról, rácsavarta a tetejét, és meggyújtotta a gázlángot. Visszatekerte a papírt a kávézacskón, egy befőttes gumit ráhúzott, hogy ki ne boruljon, és visszatette a szekrénybe.

Amíg várta a jól megszokott, köpködő hangot és a hozzá tartozó isteni illatot, rágyújtott. Keserű ízzel ébredt, nyelvét a szájpadról szorította, nyála oldani próbálta ezt a fanyar reggelt. A cigarettapapír sercegése tompa inger volt a dobhártyáján, szeme félig csukva volt még, félhosszú haja amúgy is tompította világba zuhanását, nem is tudta eldönteni, hogy ébren van-e.

A fekete varázsital lassan csöpögni kezdett, aztán egyre gyorsabb ritmusban tudatta mágusával, hogy a mai reggel is a szigorú rend szerint elkezdődött. Ahogy kiköpte utolsó cseppjét, a cigaretta is kilehelte nikotinlelkét. Jöhetett a következő állandó szereplő: a kávécsészé. Éltés korú Zsolnay-porcelán cseresznyemintával. Fül nélkül. Nagyanyai örökség volt, három maradt a készletből: egy fül nélkül, kettő csorba. Kiöntötte a kávé, ezt a keleti dzsinnt, elbűvölten nézte, ahogy gőzölög. Ha kívánni lehetett volna akár egyet is, megkukultan állt volna ott, mert ilyenkor semmi és senki sem hiányzott az éltéből. Akár egy vénember, szürcsölte négy kavarást után. Pörén itta, sem cukor, sem tej nem kellett hozzá.

Ahogy lenyelte az utolsó cseppet, kezdődött az idő, mint a lejárt homokóra a fordítás után: béltraktus ürítése, öltözködés, cipő, kabát, kulcsosomó keresése, ajtócsukás.

A munkaidő letelte után megint megfordult a homokóra: ajtónyitás, kabát, cipő le, fürdés, pizsama fel.

Kávéfőzés ugyanúgy.

Számítógépen mahjongozás, napi kihívás teljesítése, kedve szerint szexi nők és humoros oldalak felkeresése.

Anyja hetente kétszer felhívta:

kisfiammikornőszülsz megsosemleszunokámbezzegaszomszédzsoltinakháromisvanmitcsinálsz?

igen

miazhogyigennemfigyelszrámmikorjösszátahúgodnakismegmondtamfelsehívtokapáddalis csakabajvanmegmondtaazorvos

jólvansziamégdolgoznomkellmajdbeszélünk

Így teltek napjai, napirendjén sosem változtatott.

Néha elgondolkodott, vajon igaza van-e az anyjának, tényleg jó lenne valaki, például a titkárcsaj, Gabi olyan szemrevaló, a Feri is mondta, hogy szívesen kipróbálná, de ő nem kell neki, bezzegte-basszusbejössz neki. Nademost idejön, felfogat mindent, takarít meg ilyenekkel idegesít, nincs nekem erre szükségem. Hülyevagyteőcsém, nem tudod, mi a jó.

Történt egy céges buli után, hogy reggel valahogy mégis az ágyában találta Gabikát.

Húdegáz, semmire nem emlékszem – gondolta eszméletlen fejfájás közepette, miközben a lány fel is tette a kávéját. Elcseszi a kotyogómat – pánikolt, de megnyugvással gondolt rá, hogy másik kettőt is tartalékolt, hátha elromlik egyszer, az lehetetlen, hogy ne kávéval induljon a nap, akkor el van cseszve az egész, az tuti.

A kotyogó furcsa prüszkölésbe kezdett, a gáz is vadul sziszegett, gumiszag terjengett.

Tudtam, basszus, hogy elcseszi, miért nem tudják a nők rendesen rátenni a tetejét.

netörődjevevanmásikmajdénmegcsinálom

Este 8-kor a napi mahjongkihívás közben csengettek.

Hoztamegyüvegbortbejöhettek?

Másnap reggel Gabika a második kotyogót is szétolvasztotta. Nem baj, még van egy, remélem, nem jön ma este is, miért nem veszik észre magukat a nők.

hallomkisfiambarátnódvankikaszüleihonnanvalómiféletudfőzni?

mégkorainemtudommajdelmondomhaúgyalakul

nemámvalamikurvaféleaztanelvetetimagátgondolkodjáloloslegyel

De este is beállított Gabika egy üveg házi pálinkával, és csak nem akart elmenni, pedig a munkára hivatkozva érintetlen maradt az üveg. Is.

Reggel a harmadik kotyogó is elfüstölt. Pánikkal és instant kávéval indult a nap, érezhető volt, hogy drámaira fordul a világegyetem, így biztosan homok csúszik a tér-idő kontinuum fogaskerekébe.

Alkonyat táján már nem akart ajtót nyitni, de kellemetlen volt, hogy Gabika az ajtót kezdte verni. Egy nagy dobozzal és széles mosollyal érkezett.

Szia! Ezt neked hoztam, Feri mondta, holnap lesz a születésnapod, és gondoltam, hogy úgyis tönkretettem a kávéfőzőidet, kapsz tőlem egyet.

Szia! Kedves vagy, de vettem hármat a sarki multiban, akciós volt.

Komolyan, bontsd ki, egész nap ezen járt az agyam, hogy örülsz-e majd neki, mert tök béna voltam, ezzel én is tudok majd reggel kávéját főzni.

Jézus, ez egy nagyon volt, mért csináltad ezt.

Aha, hitelre vettem, nem akartam gagyit hozni, ez meg mindent tud, pár gombnyomás, és pikpak kész a kávé.

Ezt nem fogadhatom el. Figyelj, úgyis azt akartam mondani, hogy bocs, de nekem ez nem megy.

Miért? Tök jól kijövünk, az ágyban is minden oké, reggel tudunk együtt menni dolgozni, főzők is holnap valami finom vacsit vagy ilyesmi.

Figyelj, nekem ez nem kell, ilyen kávégép sem kell, jó nekem a primitív.

De most miért, a három nyomorék kotyogó miatt? Ez sokkal jobb, meglátod, menni fog.

Értsd meg, nem akarom, fogd a kávégépet, és menj haza, nekem jó a kotyogó, érted?

Ezért a szaros kotyogóért szakítasz? Hitelre vettem ezt a gépet, hogy neked jó legyen, és nem kell? Komoly? Itt akarsz egyedül élni a vacak kotyogóiddal?

Képzeld, nekem az kell. Szóval bocs, tök jó csaj vagy meg minden, de nekem ez így még korai.

Akkor tartsunk szünetet, jöjtek holnap vagy a jövő héten?

Nem, ne gyere, se holnap, se a jövő héten, jó csaj vagy, jobbat érdemelsz nálam, ott a Feri, biztos értékelné a gépedet.

Ne gyere nekem ilyen dumával, hánynom kell tőle, te nem vagy normális, csak kihasználod az embert, párszor jó voltam, mi, most meg, hogy többet szeretnék... menjek a francba. Tudod, mit, menj te a francba a szálnalmas kávéfőzőiddel.

Azzal a lendülettel a hisztérikus Gabika megfogta az újonnan vásárolt egyik kotyogót, és kivágta a nyitott ablakon a második emeletről.

Éktelen vonyítás hallatszott.

gyilkosokmegöltékaFifikétédeskiskutyámmostmileszvelemfeljelentemarendőrségenbarbárokgyilkosokengemiseltalálhattakvolnagyilkosokgyilkosok

Valóban szegény csivava kilehelte lelkét, Margit néni egyetlen élettársa szétrepedt koponyával feküdt a ház előtti járdán.

Reggel fél 6-kor Kiss András, informatikus életének legfontosabb szertartásához készülődött. Kicsoszogott a konyhába, összetaposott pizsamájában, mezítláb. Fogta a kotyogós kávéfőzőt, szétcsavarta. Konstátálta, hogy üres a tartály, levette a kávézacskót, felbontotta, és az illatozó darált kávéból négy kiskanállal tömött a kis edénybe, megdörmöckölte, hogy kellőképp tömör legyen. A kávéfőző alját megtöltötte a csapról, rácsavarta a tetejét, és meggyújtotta a gázlángot. Visszatekerte a papírt a kávézacskón, egy befőttés gumit ráhúzott, hogy ki ne boruljon, és visszatette a szekrénybe.

Amíg várta a jól megszokott, köpködő hangot és a hozzá tartozó isteni illatot, rágyújtott. Keserű ízzel ébredt, nyelvét a szájpadlásához szorította, nyála oldani próbálta ezt a fanyar reggelt. A cigarettapapír sercegése tompa inger volt a dobhártyáján, szeme félig csukva volt még, félhosszú haja amúgy is tompította világba zuhanását, nem is tudta eldönteni, hogy ébren van-e.

A fekete varázsital lassan csöpögni kezdett, aztán egyre gyorsabb ritmusban tudatta mágusával, hogy a mai reggel is a szigorú rend szerint elkezdődött.